

DUŻY MÜNSTERLÄNDER

(Grosser Münsterländer)

Wersja polska: styczeń 2013

Kraj pochodzenia: Niemcy

Data publikacji obowiązującego wzorca: 13.10.2012

Użytkowość: wszechstronny, użyteczny w wielu dziedzinach pies myśliwski. Jego mocną stroną jest praca po strzale.

Klasyfikacja FCI: Grupa 7 - Wyżły.
Sekcja 1 - Wyżły kontynentalne.
Typ „spaniel”.
Próby pracy wymagane.

RYS HISTORYCZNY:

Rozwój historyczny dużego munsterlandera zaczyna się od **średniowiecznych, łaciatych ptaszników poprzez** Stöberhundy i Wachtelhundy, do wyżła w dziewiętnastym stuleciu. Duży munsterlander, tak samo jak mały munsterlander i wyżeł niemiecki długowłosey należą do rodziny wyżłów niemieckich długowłosych, których planowa hodowla sięga końca dziewiętnastego wieku. Gdy w 1909 roku Klub Niemieckiego Wyżła Długowłosego wykluczył z hodowli maść czarną, jej zwolennicy kontynuowali hodowlę psów czarno-białych, a w roku 1919 utworzyli Klub Czystej Hodowli Czarnobiałych Wyżłów z Munster. Bazę hodowlaną utworzyły przede wszystkim długowłose wyżły z Dolnej Saksonii i zachodniego Munsterlandu. Grupę założycielką utworzyły w 1922 roku 83 psy. Ich potomkowie wpisywani byli do ksiąg rodowodowych pod nazwą duży wyżeł z Munster. Obecnie klub Verband Grosse Munsterlander e.V. ma osiem oddziałów regionalnych, jest członkiem VDH i JGHV (Federacji Wyżłów Użytkowych)

WYGLĄD OGÓLNY:

Silnie umięśniony, o charakterystycznym wyglądzie, czystej linii i inteligentnym, szlachetnym wyrazie.

WAŻNE PROPORCJE:

Długość ciała i wysokość w kłębie powinny być zbliżone, a najlepiej równe.
Długość ciała może przekraczać wzrost o 2 cm.

ZACHOWANIE - TEMPERAMENT:

Najważniejsze cechy: łatwy w szkoleniu i układaniu, pewny w pracy, w szczególności po strzale, posiadający żywy temperament, bez oznak nerwowości.

GŁOWA:

Szlachetna i wydłużona, o inteligentnym wyrazie; dobrze zaznaczony i umięśniony podbródek.

Mózgoczaszka:

Stop: niewielki.

Trzewioczaszka:

Nos: czarny pigment wierzchołka nosa.

Kufa: silna, długa i dobrze rozwinięta; grzbiet nosa prosty.

Fagle: niezwisające.

Uzębienie: silne i kompletne (42 zęby) z dobrze ukształtowanymi kłami i zgryzem nożycowym.

Oczy: im ciemniejsze, tym lepsze, powieki mocno przylegające.

Uszy: szerokie, zaokrąglone na końcach, płasko przylegające, raczej wysoko osadzone.

SZYJA:

Silna i dobrze umięśniona, ze szlachetnym wygięciem.

TUŁÓW:

Kłęb: długi, średniej wysokości, dobrze umięśniony.

Grzbiet: krótki, mocny, prosty.

Lędźwie: wyraźne, mocno umięśnione.

Zad: długi, szeroki, nieznacznie ścięty, dobrze umięśniony.

Klatka piersiowa: widziana z boku jest szeroka, głęboka, o zaznaczonym przedpiersiu.

Linia dolna i brzuch: brzuch szczupły, napięty i lekko podkasany; słabizny krótkie.

OGON:

Noszony poziomo lub nieznacznie powyżej grzbietu, kontynuuje górną linię bez widocznej przerwy.

KOŃCZYNY:

Kończyny przednie: proste, silne i dobrze umięśnione, poprawnie kątowne.

Łopatki: łopatki przylegające do żeber.

Nadgarstki: elastyczne.

Łapy: lekko zaokrąglone, umiarkowanej długości; ściśle palce, komplet palców.

Kończyny tylne: o silnych, napiętych mięśniach; ustawione pionowo, poprawne kątowne w stawie kolanowym i skokowym.

Łapy: jak w kończynach przednich; wilcze pazury są usuwane.

CHODY:

Sprężysty stęp i kryjący ziemię kłus z długim krokiem. Galop: harmonijny, ożywiony, z dobrym prowadzeniem i dużym zasięgiem.

SZATA:

Skóra: napięta.

Włos: długi; gęsty, jednak gładki, niefalujący i niesterczący w sposób utrudniający myśliwskie zdolności. Szata musi być szczególnie długa i zwarta na zewnętrznej części przednich i tylnych nóg (dobrze pokryte włosiem zwanym frędzlami). Także na ogonie sierść musi być szczególnie długa. Najwięcej frędzli rośnie w środkowej części ogona. Włos na płatach uszu powinien być długi i sięgający równo poza końcówkę płata (bezwłose końcówki uszu niepożądane). Włos na głowie jest krótki i gładki.

Umaszczenie: **Białe w czarne łaty lub niebieskie przesiane. Głowa czarna, dopuszczalna biała strzałka.**

WZROST:

Wysokość w kłębie: psy: 60 - 65 cm
suki: 58 - 63 cm

Waga: ok. 30 kg

WADY:

Wszelkie odchylenia od podanego wzorca powinny być uznane za wady i oceniane w zależności od stopnia nasilenia i wpływu na zdrowie i dobrostan psa, **zdolność do wykonywania pracy, do której był przeznaczony.**

- Czaszka: zbyt szeroka, zbyt duży przełom czołowo-nosowy (stop).
- Kufa: rzymski nos, wklęsły profil, całkowity lub zauważalny brak pigmentacji.
- Fagle: luźne lub zwisające.
- Uzębienie: zgryz cęgowy, podwójne P1, brak 2 zębów przedtrzonowych (P1) lub 2 zębów trzonowych (M3).
- Oczy: zbyt jasne, widoczne czerwone spojówki.
- Uszy: nisko osadzone, odstające daleko od głowy.
- Szyja: zbyt krótka, długa, gruba lub chuda; podgardle.
- Kłęb: zbyt niski lub krótki.
- Grzbiet: zbyt długi, zapadnięty lub wysklepiony.
- Lędźwie: słabo umięśnione; przebudowane, nie dość płynnie przechodzące w zad.
- Zad: krótki, wąski, mocno ścięty.
- Klatka piersiowa: beczkowata, wąska, nie dość głęboka; brak przedpiersia.
- Brzuch: zbyt podkasany, zbyt obwisły.
- Ogon: noszony na bok, zawinięty ku górze, zagięty lub pierścieniowaty.
- Kończyny przednie: strome kątowne, odstające lub wciśnięte łokcie; słabe nadgarstki, ustawione zbyt wąsko lub szeroko.

- Kończyny tylne: zbyt strome kątownie, postawa krowia lub beczkowata, zbyt szeroko lub zbyt wąsko ustawione.
- Łapy: zajęcze, kocie, płaskie, ustawione do wewnątrz lub na zewnątrz.
- Chody: stęp i kłus - krótki, urywany, nienaturalny, drobny. Galop: krótki, urywany skok, zbyt mało energiczny.

Wady dyskwalifikujące:

- Agresja lub wyraźna lękliwość

- Nos: brak pigmentacji.
- Entropium, ektropium.
- przodozgryz, tyło zgryz, zgryz przemienny.
- Brak siekaczy lub kłów, zębów trzonowych i przedtrzonowców (oprócz 2 P1 i M3).

- Maść inna od opisanej

- Zachowanie - temperament: strach przed wystrzałem lub wrażliwość na niego w jakimkolwiek stopniu. **Lęk przed zwierzyną lub obcymi, gryzienie ze strachu.**

UWAGA:

Samce muszą mieć dwa, prawidłowo wykształcone jądra, całkowicie umieszczone w worku mosznowym.

Ostatnie zmiany zostały zaznaczone tłustym drukiem.